

HOE MAAKT U HET?

‘Alles wat ik zie, wil ik zelf ook proberen’

Creatieve Brusselse vrouwen van diverse afkomst borduurden en babbelden vier voormiddagen lang

Jozefien VAN HUFFEL

Een zeilboot op rustig water, een meisje met een zomerhoed, rode bloemen in een stijlvol patroon. Steek voor steek verschijnen ze, op meerdere lapjes en onder diverse handen, van Belgische en van Turkse afkomst. Terwijl de een het ‘op zijn Katriens’ en bijgevolg een beetje slordig doet, heeft de ander net een heel stuk losgemaakt. „Ik vond het niet geslaagd. Of toch niet geslaagd genoeg.”

De handwerktafel staat bij Golden Rose, een Brusselse vereniging die een ontmoetingsplaats van kennis en culturen wil zijn en die vrouwen wil helpen zich te emanciperen. „Maar net als veel verenigingen raken we moeilijk buiten onze eigen kring”, zegt medewerkster Tuba Akgüngör (28). „Samen met het Brussels Ouderenplatform en de Federatie Onafhankelijke Senioren proberen we daarom wat het geeft als vrouwen van diverse afkomst samen borduren. Handwerken geeft vanzelf de aanzet tot een gesprek.”

Dat gesprek gaat vandaag vooral over de creativiteit zelf. Helène Bollen (89) heeft immers een reeks zelfgemaakte voorwerpen bij zich, van een handtas die gemaakt is uit verknijpte plastic tas-

Adalet Curcu kijkt hoe Helène Bollen een zogenoemde zentekening maakt. Linksonder het werk van Tuba Akgüngör, linksonder de handen van Mefaret Uysal. © Jozefien Van Huffel

sen tot een riem van macramé. „Als ik iets zie, wil ik weten hoe het gemaakt is en vervolgens

TUBA'S TIP
Zelf maken geeft zelfvertrouwen, zeker als je je spullen in gebruik ziet

wil ik het zelf ook kunnen”, lacht ze. „Het is een plaag. Ik kan dan ook niet stilzitten en ik kijk niet graag televisie. Veel lie-

ver pruts ik een beetje, met wat ik maar kan vinden.”

Naast haar legt Adalet Curcu (49) de laatste hand aan haar borduurwerk. Het is bedoeld voor de kinderkamer van een pasgeboren nichtje. „We steken hier heel wat op van elkaar”, zegt ze. „Aanvankelijk zaten we nogal te knoeien, omdat borduurgaren snel splijt en je het dan moeilijk in de naald krijgt. De tweede keer had Mefaret echter bijenwas bij zich om de uiteinden mee in te strijken.

Dat had ze vroeger, in Turkije, van haar moeder geleerd.”

Helène Bollen is intussen klaar met borduren. Ze wil de anderen ook nog wel iets leren. Eerst geeft ze een kleine demonstratie van het zogenoemde zentekenen. „Je hoeft niet te weten waar de lijnen je uiteindelijk zullen brengen”, zegt ze. „En het is niet erg als je een beetje bibbert.”

Vervolgens knipt Helène Bollen in een handomdraai een molentje uit een plastic fles. Ze

demonstreert hoe je het buiten moet omhangen en blaast er tegen om het te laten draaien. „Iemand een cadeautje?” Tuba Akgüngör neemt het molentje mee voor haar zoon.

„Misschien maak ik er ook wel een samen met hem. Ik was als kind ook vaak creatief bezig”, zegt ze. „Mijn moeder vond het bijvoorbeeld belangrijk dat ik leerde borduren. Ik deed het tijdens de grote vakantie, samen met mijn nichten. Wat we maakten, gaven we cadeau aan de een of andere tante. Elke keer als we daar op bezoek kwamen, zagen we hoe onze spullen in gebruik waren. Op die manier geeft het veel zelfvertrouwen om zelf iets te maken.”

Helène Bollen heeft intussen een servet te pakken. Ze vouwt het tot een lichtblauwe bloem. „Dat doe ik op familiefeesten ook steevast, onder tafel weliswaar. Ik zei toch dat ik niet kan stilzitten?”

Tweewekelijks vertelt iemand in deze rubriek wat hij of zij zelf maakt. Timmert u boomhutten, verzint u eigen confituurrecepten of schetst u kerken? Laat iets weten aan Redactie *Kerk & Leven*, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of e-mail naar jozefien.vanhuffel@kerknet.be.

Portretten in andermans salon

Fotograaf Hendrik BRAET vertaalt fascinatie voor huiskamers in een origineel project

Jozefien VAN HUFFEL

Home. Vier grote grijze letters prijken op een felroze huiskamermuur. Op de sofa, vlak onder het woord, zit een vrouw. Haar voeten rusten op de knalgroene salontafel, maar schijn bedriegt. In tegenstelling tot wat de ontspannen houding en de letters suggereren, zit ze niet thuis, maar in de huiskamer van een buur en vriendin. Op de volgende foto poseert die op haar beurt in het sobere interieur van de eerste vrouw.

De maker van beide beelden is Hendrik Braet. In het verlengde van zijn baan bij Linx+ in Ronse maakte hij in de sociale woonwijk Scheldekouter een reeks van ‘verwisselde’ huiskamerportretten, die hij *Visite* doopte.

„Sociale woningen zijn uniform en monotoon aan de buitenzijde, maar binnenin zijn ze kleurrijk en warm”, zegt Braet. „Bovendien doet *Visite* het publiek stilstaan, iets wat we in tijden van beeldenovervloed zelden doen. Ik zie vaak mensen een fototentoonstelling bezoeken aan wandeltempo, maar in deze foto’s gaan ze wel op zoek naar de details in de interieurs.”

Hendrik Braet is naar eigen zeggen gefascineerd door huiskamers. Hij fotografeerde ze eerder onder meer bij nieuwkomers in Gent. „En nu wil ik graag iets in rusthuiskamers doen”, zegt

Hendrik Braet in zijn eigen buurt, Heirnis in Gent. „Met mijn foto’s keer ik terug naar mijn wortels.” © Dominique Dierick

hij. „Mijn moeder is 82 en denkt aan verhuizen naar een woonzorgcentrum, nadat ze eerder overstapte van een huis naar een appartement. Aan het eind van die rit naar kleiner en minder wil ik mensen portretteren. De kans is echter ook groot dat *Visite* een vervolg krijgt in andere steden, zoals Eeklo en Aalst, want alle partners waren enthousiast.”

Braet is zelf afkomstig uit Eeklo en stelt vast dat de fotografie hem keer op keer terugleidt naar zijn wortels. „Ik kom uit een arbeidersgezin en het is vooral die wereld die ik fotografeer, ook al heb ik zelf gestudeerd”, zegt

hij. „Jaren geleden maakte ik bijvoorbeeld een reeks over volkscafés. Mijn vader nam me al mee op café vóór ik kon lopen.”

Een vliegtuig op een dak

Braets gezin bezat ook geen fototoestel. „Dus toen ik op een bepaald moment het gevoel kreeg dat ik me creatief moest uiten, dacht ik dat ik moest dichten”, zegt Braet. „Na een tijd besefte ik dat ik beschrijvingen schreef van foto’s in mijn hoofd. Ik was 22 en had in mijn leven hoogstens vier foto’s gemaakt. Maar ik schreef me in aan de academie en was meteen verkocht.”

Nog tot eind mei is Hendrik Braet de kunstenaar van de maand bij evenementenbureau Zebrastraat in Gent. Daar toont hij vijftien foto’s uit de reeks *Vlaams eclecticisme*. „Sommigen beschouwen de Vlamingen als een groep met een vaste identiteit. Maar als ik rondkijk, zie ik vooral een kleurrijk allegaartje van invloeden. Ik begrijp best dat het surrealisme in België ontstond, want ik zie het overal op straat.”

De reeks toont bijvoorbeeld de palmbomen achter het Atomium en een vliegtuig op een fabrieksgedouw in Wetteren. „De eigenaar kreeg van de rechter een dwangsom opgelegd als hij dat vliegtuig niet van het terrein zou verwijderen. Hij vond echter een typisch Belgisch haat in de wetgeving en plaatste het op zijn dak.”

„Iedereen heeft vandaag de mogelijkheden om te fotograferen, maar een fotografische roeping zoals die van mij heeft nog steeds een functie”, besluit Braet. „We zijn als onderzoekers, die proberen om vragen over de wereld te beantwoorden.”

Tot 31 mei is *Vlaams eclecticisme* te zien in Zebrastraat in Gent (Zebrastraat 32), tijdens de kantooruren en op zaterdag en zondag van 14 tot 18 uur • De reeks *Visite* is op 6 juni van 10 tot 21 uur te bekijken in ‘t Wijksken in Ronse (Scheldekouter 612).

Steun voor Nepal

Al vóór de aardbeving in Nepal steunde Wereld Missie Hulp (WMH) er een aantal projecten. De ngo nam contact op met de medewerkers ter plaatse om na te gaan welke noden ze hebben en hoe hulp geboden kan worden. Tegelijk roept Wereld Missie Hulp iedereen die een project kent in Nepal of zelf een project heeft lopen in het getroffen land contact op te nemen met de ngo. Directeur Wim Smit: „Welke schade heeft het project opgelopen? Welke noden zijn er? Hoe wil u hulp bieden? WMH wil graag een duwtje in de rug geven.” U kunt contact opnemen met WMH, Provinciesteenweg 400, 2530 Boechout, 03 454 14 15, info@wereldmissiehulp.be. Giften zijn steeds welkom op het rekeningnummer BE08 4036 0540 0113 met vermelding „Nepal”.

Picpussen

Gilbert De Decker werd verkozen tot nieuwe overste van de paters van de heilige harten van Jezus en Maria, in de volksmond gekend als de picpussen. De Decker (75) is afkomstig uit Temse. Door zijn nieuwe opdracht als provinciale overste zal hij zijn werk als pastoor in de drie parochies van Mariakerke geleidelijk afbouwen. Het provinciale bestuur bestaat voorts uit Juliaan Vandekerckhove, Maurits Gilissen, Jef Tops, econoom Paul Aerts en provinciaal secretaris Louis Hermans. (IVH)